

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Компанія І.ЕС. Майнінг Компані Лімітед (далі – Компанія) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 41, 55, 62, 129 Конституції України (конституційність) такі приписи Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435–IV:

– друге та третє речення частини третьої статті 228, якими визначено:

„<...>Якщо визнаний судом недійсний правочин було вчинено з метою, що завідомо суперечить інтересам держави і суспільства, то при наявності умислу у обох сторін – в разі виконання правочину обома сторонами – в дохід держави за рішенням суду стягується все одержане ними за угодою, а в разі виконання правочину однією стороною з іншої сторони за рішенням суду стягується в дохід держави все одержане нею і все належне – з неї першій стороні на відшкодування одержаного. При наявності умислу лише у однієї із сторін все одержане нею за правочином повинно бути повернуто іншій стороні, а одержане останньою або належне їй на відшкодування виконаного за рішенням суду стягується в дохід держави“;

– абзац другий частини п'ятої статті 216, згідно з яким *„Суд може застосувати наслідки недійсності нікчемного правочину з власної ініціативи“* – у тій частині, в якій це положення допускає застосування за ініціативою суду наслідків, передбачених другим і третім реченнями частини третьої статті 228 цього Кодексу.

Автор клопотання твердить, що оспорювані приписи суперечать принципу юридичної визначеності як складовій принципу верховенства права, створюють механізм конфіскації майна, порушують право на ефективний судовий захист та принцип презумпції невинуватості, а також не відповідають таким основним засадам судочинства як рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальність сторін та свобода в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.